

MÓJ ANIELE

Aniele ty który jesteś wciąż przy mnie
przysiądź odpocznij na małą chwilę
strzeżesz mych kroków od zła osłaniasz
przyjmij ode mnie chociażby tyle
przysiądź na łóżku tu blisko obok
niechaj poczuje twych skrzydeł siłę
jesteś obrońcą stróżem i wsparciem
a ja do ciebie swe czoło chylę
upraszam abyś piecze miał stale
nad ciałem duszą złymi myślami
wierzę że jesteś wciąż przy mnie
wierzę choć milczę długo czasami
a więc Aniele strzeż mnie od złego
prostuj me ścieżki czasem zawile
nie wątpij nigdy w moje oddanie
życie się stanie wówczas tak miłe
pomóż w słabościach życia marnego
bo jestem tylko słabym człowiekiem
wspieraj mnie w wierze prowadź do Boga
prowadź przez łzami płynącą rzekę

Szabel

A MOŻE JEDNAK

Cicho nadchodzi noc
zostawiając za sobą
promienie zachodzącego słońca
wtula się w szare chmury
które płyną cicho
w stronę migocących gwiazd
oczekiwany długo sen
niosący błogi spokój
długo nie nadchodzi
czyżby ta noc trwała wiecznie
czy zagubię się patrząc
w srebrną tarczę księżycy
pozostanę w jego cieniu
chłodzie chmur
blasku słabego światła latarni
czy noc od teraz
będzie mym domem
otuli czarnym szalem me ciało
a może jednak jutro
zobaczę wschodzące słońce
ujrzę jego promienie i blask
dane mi będzie cieszyć się
jeszcze trochę jego cudem życia

*Szabel***TO CO KOCHAM**

Pogodziłam się z faktem że nie jestem już młoda
nie powróci już do mnie utracona uroda
nie zaplotę warkoczy z włosów jak węgiel czarnych
już nie czekam na lato brak wieczorów upalnych
dzisiaj w cieniu usiądę leciwego orzecha
a chłód liści zielonych to jest dla mnie pociecha
zwinnie wietrzyk je muska by chłód błogi mi dały
a ja wdzięczna mu jestem za ten dar tak wspaniały
i choć marzę o słońcu o spacerach daleko
to w marzeniach jest miejsce gdzie wciąż siedzę nad rzeką
patrzę w nurt jej wspaniały pływam razem z rybami
kocham wszystko co widzę kocham świat ten wspaniały
nie raz wchodzę na szczyty które widzę za oknem
nie jest ważne że pada że na deszczu znów moknę
deszcz to życie a góry są wyniosłe wspaniałe
moje serce znów bije tłucze jak oszalałe
to znów stopy swe moczę idąc po morskiej plaży
czy mnie spotka przygoda czy też o tym ktoś marzy
jeszcze będzie ta chwila w której spełnię pragnienia
a tymczasem zasypiam idę w stronę marzenia

*Szabel***JUTRO JEST NOWY DZIEŃ**

Nie myślę więcej o niczym
bo będzie to co ma być
nie będę szlochać i płakać
lecz zerwę wydarzeń złych cienką nić
muszę nadzieję mieć w sobie
zaufać ludziom losowi
na pewno wiara uczyni cuda
w mym sercu siłę życia odnowi
dałam już zgodę na przeznaczenie
i wierzę w siłę chęci do życia
choć twardzielem nie jestem żadnym
to nie mam nic już do ukrycia
wiem będzie dobrze jutro pojutrze
nie jedną świeczkę zdmuchnę na torcie
lecz teraz muszę troszkę odpocząć
a potem pewnie ten wiersz dokończę

*Szabel***OCZYSZCZENIE**

Nie narzekam na brak czasu
i myśli zbieranie
mam go dosyć nawet bardzo
na wierszy pisanie
patrzę w niebo i podziwiam
płynące obłoki
na gołębie kolorowe
czarno-białe sroki
idą chmury szare ciężkie
od deszczu nabrzmiałe
a wiatr wieje i przygania
do mnie czarne całe
może one mi obmyją
myśli smutne nieco
razem z deszczem spłyną ze mnie
i z wiatrem ulecą
a więc może czekam dzisiaj
na ulewę z nieba
może właśnie tego pragnę
tego mi potrzeba

Szabel

ZGODA

Smutek zagościł w mym sercu
 niepewność strach cień i ból
 mam tyle spraw nie skończonych
 serce ubrane w żałobny strój
 szukam pociechy w białych obłokach
 które po niebie płyną wciąż płyną
 a myśli chociaż gorzkie i słone
 niechaj z chmurami tymi odpłyną
 nie wiem jak nazwać tę szarość
 która opływa dni nowe
 zamiast szarości i smętnej czerni
 założę myśli moje tęczkowe
 łzami obleje policzki wyblakłe
 aby rumieniec mógł na nich zawitać
 a ludzie którzy tak dużo mówią
 o nic nie będą już więcej pytać
 i stanę w końcu naprzeciw siebie
 dam zgodę sobie na los dar
 myślę że wówczas będę szczęśliwsza
 bo pęknie złuda nie dobry czar

*Szabel***ZGADZAM SIĘ**

Nie będę żegnać się z nikim
 bo będzie dobrze jak było
 słońce co dzisiaj widziałam z rana
 i jutro także będzie świeciło
 i jeszcze nie raz myśli ubrane
 w tym to zeszycie jeszcze napiszę
 nie jestem pierwszą i nie ostatnią
 takie po prostu jest teraz życie
 nie chcę bez przerwy rozmyślać o tym
 co będzie jutro a co by było
 me życie płynie nadal bez końca
 nic w moim życiu się nie skończyło
 owszem są zmiany lecz kto ich nie ma
 każdego czeka coś na swej drodze
 a teraz tylko dziękuję szczęściu
 memu losowi i tobie łaskawy Boże
 że moje myśli pełne nadziei
 swój los złożyłam dziś w twoje ręce
 mam wiarę w Ciebie i Twych Aniołów
 do Ciebie Boże składam swe ręce

*Szabel***W TOBIE PANIE**

Przepasałeś mnie Panie
 Obręczą Pokoju.
 Koniec znoju.

Gwiazdy na niebie,
 Patrzę w nie
 I widzę Ciebie.

Twa wielkość
 I moc mnie przenika!
 Strach, lęk, przykrość znika.

Nawet liść orzecha,
 Nie drgnie, drzemie.
 Wszystko czuje Ciebie.

Świerszcz swój koncert wyśpiewuje.
 Człowiek w Twej ciszy,
 Dobrze się czuje.

Choć świat swymi dźwiękami
 Pokój zakłóca.
 Wieczór z Tobą, ciężar dnia zrzuca.

Kwiaty wieczorną
 Woń wydają.
 Zmysły pobudzają.

Rozpływam się w Twoich ramionach.
 Nimi
 Bezpiecznie otoczona.

Radość w mym sercu i na Twarzy.
 Niech
 Człowiek, człowieka miłością darzy.

W Tobie źródło tej miłości.
 Nie do wyczerpania.
 Tak jak noc się kończy

I świt dogania
 Promieniami słońca
 Rosę rozświeca.

Oko cieszy,
 Dobry dzień
 Zapowiada.

W Tobie Panie,
 Nic, ale to nic
 Co dobre się nie rozpada!

Ewa Adamczyk z domu Rodzeń
 Raszyn, 19.08.2016

BIEGNĘ DO CIEBIE

Widzę białe chmury na niebie,
 Biegnę po nich do Ciebie.
 Drzewa się mieniają sierpniowymi barwami.
 Wiatr szepce liśćmi
 Jestem!
 Widzę białe chmury na niebie,
 Biegnę po nich do Ciebie,
 Drzewa się mieniają sierpniowymi barwami.
 Wiatr szepce liśćmi

Wiesz gdzie się spotkamy!

Ewa Adamczyk z domu Rodzeń
 14.08.2013

WSPOMNIENIA

Przybywasz jak na fali,
 Z morza wspomnień.
 Jak przyptyw i odpływ,
 Nie można tego zatrzymać.

Czyste niebo,
 Czyste marzenia.
 Jak przyptyw i odpływ z morza możliwości,
 Marzenia jak bursztyny, chcę je zatrzymać.

Ewa Adamczyk z domu Rodzeń
 Krynica Morska 26.08.2013

ZWYCIĘSTWO

Gdzie Tve piękno ukryte?
 Gdzie Tve ukryte męstwo?
 By w płątaninie świata,

Złączyć swe dłonie,
 Spojrzeć w oczy,
 Otworzyć serca.

By usta wspólnie,
 Wypowiedziały słowo
 - Zwycięstwo!

Ewa Adamczyk z domu Rodzeń
 09.07.2016

DWA SERCA

I jakby było miło
 Gdyby jedno serce
 Za drugim nie tęskniło.
 Ale, ale!
 Czyż na pewno byłoby miło,
 Gdyby jedno serce
 Za drugim nie tęskniło?
 I tak dobrze by było,
 By jedno serce
 W drugie patrzyło.
 Tak dobrze by było,
 By dwa serca
 Wspólny taniec życia tańczyło.
 I jakby było miło,
 By jedno serce,
 Za drugim nie goniło.
 Ale, ale!
 Czyż na pewno byłoby miło,
 By jedno serce
 Za drugim nie goniło?

Ewa Adamczyk z domu Rodzeń
 Nieborów, 10.07.2016

W SWEJ SAMOTNOŚCI

Szare niebo, deszcz zrasza wszystko.
 Jesień już blisko.
 Wiatr w koronach szarpie liście,
 Człowiek zbiera darów lata kiście.

Ptaki szykują swą podróż w nieznane,
 Obowiązki ciągle nowe, inne, niepokładane.
 Co myślisz człowieku w swej samotności?
 W twym sercu radość, czy smutek gości?

Budzisz się rano.
 Z pokojem czy wojną na ustach?
 Prawda czy kłamstwo twój umysł oplata?
 Miłość czy nienawiść rozpała tve oczy?

Dobro czy zło w parze z Tobą kroczy?
 Dłonie miliony dłoni.
 Spragnionych wzajemnie:
 Czystości, dotyku, uścisku w wolności.

Pokoju, pracy, wokół miłości.
 Dokąd Polsko?
 Dokąd Europo?
 Dokąd Świecie zmierzasz?

Źródła tve są w świetle?
 Czy źródła tve są w ciemności?
 W swej samotności.

Ewa Adamczyk z domu Rodzeń
 17.09.2013 r.

NIE JEST NAM PRZYKRO...

Zapytał mnie kuzyn ze Śląska
 Czy nie jest nam przykro,
 Że sprawozdawcy radia kierowców
 Na nas się gniewają
 I o korkach na jezdniach mówią
 O Markach, Łomiankach i Kołbieli
 A Raszyna już nie wymieniają.

Drogi Romanie
 Nie jest nam przykro,
 Bo dla nas to żadna tajemnica,
 Że dla Raszyna i okolic
 W okresie kryzysu, zwanym też ruiną
 Została zbudowana nowoczesna obwodnica.

Dzięki temu spore luzy powstały,
 Spokój i korki się skończyły
 A Raszyn jako hotel Warszawy ma szansę
 By Aleją Krakowską tramwaje jeździły.

Ludwik Jankowski

DO KOŃCA Z TOBĄ...

Drogi mistrzu panie Zbigniewie
 Chciałbym spełnić pańskie wezwanie
 I określić czym jest dla mnie
 Poezja czym wierszy pisanie

Sprawia mi to wiele trudności
 I nie jeden pomysł zawodzi
 Bo tak doprawdy nigdy nie wiem
 Kiedy myśl z wena przychodzi

Zdarza się że piszę w plenerze
 Wśród wonnych niw lub lasów skraj
 Piszę w kinie teatrze kościele
 Na ulicach w tramwaju

Piszę we dnie i białe noce
 W chwilach uniesień radości
 Piszę podczas smutku goryczy
 I okazywanej czułości

Pisanie jest moją potrzebą
 Wsparciem i życia ozdobą
 Pokochałem ciebie poezjo
 I trwał będę do końca z tobą

Ludwik Jankowski

HANECZKO...

Prawnusiu, promyczku, nasza radosna
 Wiosenko kochana.

Myślą jesteśmy z Tobą każdego dnia,
 Wieczoru i wczesnego rana.

Jawią się nam Twoje wodzące w koło oczęta piękne,
 figlarny uśmiech I ruch rączki i nóżki.

Nawet dłuższe przebywanie z Tobą
 Staje się zaledwie chwileczką.

Darzysz nas radością, jesteś naszą
 Rozkoszną pupileczką.

Zmieniają się Twoje włoski z ciemnych na blond,
 Z których zwija się maleńki loczek.

Jesteś zuch dziewczynka,
 Dziś kończysz półroczek.

Ludwik Jankowski

POZDROWIENIA OD GÓR

Pozdrowienia od gór przynoszę,
 Od lasów świerkowych i grani skalistych.
 Przyjmijcie mili, bardzo proszę,
 Wiązanekę myśli i uczuć najczystszych.

Pozdrowienia przynoszę od Skał Błędných,
 Które dumnie nad Kudową królują.
 One do siebie serdecznie zapraszają,
 Chcą labiryntami uroczyć – tęsknią, oczekują.

Przynoszę piękno i czar przestrzeni,
 Wypełnionej po brzegi urokiem przyrody.
 Obrazy malowane mocą wiosny czy jesieni
 Wichry szalejące i szron siwobrody.

Przyjmijcie szum świerków i ptasząt śpiewy,
 Szelest spadających liści, konarów granie,
 Chłodnych pieczar i szczelin przewiewy,
 Odgłosy zwierząt ... ich przywoływanie.

Przyjaźń i dobro z gór przynoszę
 Zrodzone pod hyrnym smrekiem,
 Bo w górach mili, twierdzenie wnoszę,
 Że człowiek – człowiekowi jest człowiekiem.

Ludwik Jankowski

TADEUSZU PRZYJACIELU

Poznaliśmy się w Klubie Literackim Grobla
 przy Gminnym Ośrodku Kultury w Raszynie.
 Byłeś zawsze miłym, życzliwym, uśmiechniętym i eleganckim.
 Dobrze nam się współtworzyło. Ze względu na mój wiek i stan
 zdrowia myślałem, że to Ty mnie pożegnasz. Stało się inaczej.

Dziś chyląc głowę ja to czynię...
 Żegnaj Cię ze smutkiem i żalem, ale też w głębokiej wierze,
 że spokoju, którego doznałeś już nikt Ci nie odbierze.

Pożegnanie śp. Tadeusza Książek

NAD BUGIEM

Stoję samotny na Bugiem,
A w oczy prószy mi śnieg,
Ukradkiem ocieram łzy,
I patrzę na drugi brzeg.

Jest śnieżna zadymka,
Staram się wejrzeć w dal.
Tam bliscy pozostali
A w moim sercu żal.

A jeszcze niedawno,
Jeden był kraj, nie strony
Który przez grabieżców,
Został podzielony.

Tylko ty wierna rzeko
Wciąż płyniesz przez zakola
I niesiesz wieść daleko
Jaka spotkała nas dola.

Po tamtej stronie faszyści
Obozy zagłady mnożą,
A po naszej enkawudziści
Na „rostrełki” i Sybir wywożą.

Z każdym dniem się pogarsza,
W sercach gorycz i trwoga,
Świątynie w stajnie zamieniają,
Chcą nam godność odebrać i Boga.

Po chłopsku twardo zaparci,
Na ojczystym skrawku trwamy,
I choć bólem rozdarci,
Nigdy się nie poddamy.

A dla was wielcy mocarze,
Angolo- francuscy sojusznicy,
O litość prosić będziemy,
W naszej przydrożnej kaplicy.

Ludwik Jankowski

POKLON

Wśród dostojności marmurów
Upiękuszonych lasem chryzantem
Z pokorą oddawałem pokłon
Pamięci Tym co tu spoczęli

Jednak najwięcej serdeczności doznałem
I do głębi byłem wzruszony
Kiedy na grobowej darni zobaczyłem
Wianuszek z mchu i krzyż z żołądzi ułożony

Ludwik Jankowski

POWITANIE

Stoję w cichej pokorze
przed potęgą morza
chłonę szum fali,
w której wieczność
słychać.

Ona biegnie z impetem
liże moje stopy
białą grzywą piany
jakby chciała
mnie powitać.

Zofia Maria Józefowicz

XXX

Moje miasto nad Wisłą
do niedawna zwyczajnie
nieważne zaniedbane nie
pytało o drogę do gwiazd
nie szukało szans wyjścia
na szerokie trakty.
Dzisiaj rośnie i pyszni się
perspektywą nowoczesności
postępu europejskości
rosną na oczach wizja Żeromskiego
szklane domy
spełniają się sny o lepszym świecie,
o życiu szczęśliwym nad Wisłą.

Zofia Maria Józefowicz

PEKNIĘTA STRUNA

Jest taki cios
co kaleczy serce
taka rana i ból
że coś z jękiem
pęknie...

Struna się zrywa
skrzypek opuszcza
ręce...

Pogasły światła.
Oczy wylękle.
Cierpkie milczenie
w mroku...

Nie zagrają już
skrzypce pęknięte.

Krzyk poranionych
ptaków...

Wcześniej umierają
skrzydła podcięte.

Zofia Maria Józefowicz

ODESZŁA MIŁOŚĆ

Wygasło ognisko
brama zamknięta
na klucz. Tak przykro...
wszystko zarosła trawa
/dawno dawno nie cięta/
i cisza wylękle
zawieszona na ścianach
zakurzonych sprzętach.

Milczący smutek
tu zamieszkał.

Odeszła miłość
razem z nią zgasła
lampa rodzinna.

Pozostał portret matki
i różaniec wzruszeń
nanizanych na serce
i nadzieja – nie wszystko
przecież zamknięte.

Zofia Maria Józefowicz

ZAPATRZENIE

Lubię patrzeć
w twoje granatowe
tonie morze rozchylane
gdy spienioną grzywę
rozbijasz stracenię
o brzeg plaży harderj
i jak zraniony zwierz
cofasz się, zwalniasz
swoją namiętny bieg
i odpływasz spłoszone
nie wiadomo gdzie.

Za tobą lecą oczy
i myśli w dole
nieskończone, dociekają
tajemnicy zakotwiczonej
na żywiołach i tęczy.

Zofia Maria Józefowicz

PRZEBUDZENIE

Na krawędzi nocy i dnia
pierwszy brzask.
Świt skacze do oczu
porzywa ciebie.

Pod powiekami popiół
pierzcha marzenie.

Po chwili przebudzony
świergot rozprasza
nocne ciemnie.

Świetlista smuga dnia
rozchyła zasłony.

Zaranna jutrznia
uderzyła w dzwony
skrzydlatą nutą
Dziewiątej Symfonii.

Zofia Maria Józefowicz

POEZJA

przychodzi o zmierzchu
w mgławych cieniach
wzruszeń...
wiedzie mnie
w magiczne miejsca
uczy widzieć niewidzialne
słyszeć kryształową ciszę
rzeźbić witraże wrażeń
smugami zamyśleń
Zofia Maria Józefowicz

RASZYN

Maleńki punkt
na mapie Świata...
Przystań nad wodą
zanurzona w głębokich
nurtach pamięci.
Ciemne zakrzepłe
na pomnikach, iskrzą
jeszcze dzisiaj, świeżymi
barwami życia.
Uczą słonecznych ideałów.
Krzepną pieśnią czynów
i zasług ludzi
o wielkich sercach
i skrzydlatych myślach.
Zapatrzenie
zamyślenie
Raszyn przystań nad Groblą
łączy odległe wczoraj
i bliskie... dzisiaj.

Zofia Maria Józefowicz

MATKA

Źródło wielkich znaczeń
Pierwotnych sensów świata

Matka
Przecież to ONA
serca ikona
pokorna tajemnica
świątynia życia

Matka
to bliskość kromki chleba
uwzniesienie miłości
głębia błękitu nieba

W niej pogłos wiecznej pieśni
I czystość oczu dziecka
Żar słonecznego lata
Ból zranionego ptaka

A gdy miłości trzeba
dla ocalenia świata
- to ma ją w sercu Matka
Zofia Maria Józefowicz

KRYSTIANO

to chłopak morowy,
bierzcie z niego przykład,
jest nietuzinkowy.
Na lotnisku staż odbywa,
wokół uśmiechy rozdaje,
zalicza egzaminy,
wszystko mu się udaje.
Potrafi chleb upiec,
własne wino zaserwować,
ogrody przystrzyc,
do matury z matmy uczniów przygotować.
Przy tym ćwiczy sumiennie,
kaloryfer na brzuchu,
nie podskakujcie chłopaki,
drżycie dziewczyny,
ale dziś jeszcze mama i siostra
wiszą mu przy uchu.

Mariola Wiewiór

z okazji 22. urodzin syna Krystiana / październik 2016

TRZYDZIESTKA KAROLA

Wskoczyła trzydziestka na kark Karola,
chłopie, gazu, wiatru w oczy,
jestem trochę szalona.
Halo, stop!- Magda zawoła:
Szymuś czeka na tatę,
Paulinka głośno woła.
Trochę bym zabalowała-
tamta odpowie,
lubię dowcipy, szybkie auta,
nawet cola idzie mi na zdrowie.
Żona: budowa domu w planach czeka,
zasadzenie drzewa,
a może spłodzenie jeszcze jednego człowieka.
Rozejrzał się Karol,
trzydziestkę na pożegnanie ucałował.
Madziu, będę sadił, płodził i budował.

Mariola Wiewiór

*z okazji 29. urodzin syna Karola
oraz zbliżającej się trzydziestki / październik 2016*

80. URODZINY

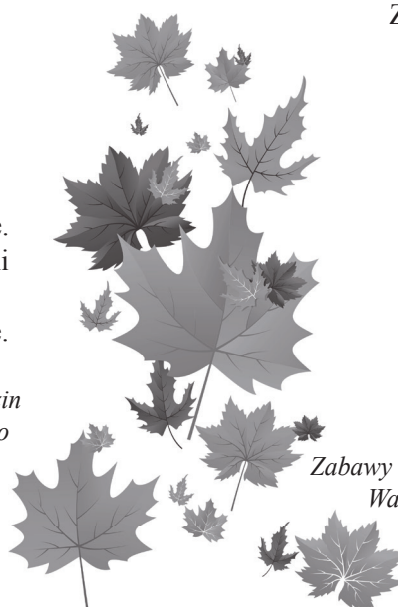
Józio dziś w towarzystwie bryluje,
nie strzyka w biodrze, nie boli noga,
pewnie sobie pobałuje.
Ma do tego prawo,
osiemdziesiątka na karku,
on do tańca i do garnków.
W tańcu dobrze prowadzi,
partnerka musi być nie byle jaka,
w prawo, w lewo i na okrętaka.
Zawsze smacznie gotuje,
warzywa sam uprawia,
to się w potrawach czuje.
Rzetelny do bólu,
prawdomówny, szczery,
nie oszukają go w sklepie,
nie z Nim te numery.
Dba o dzieci, wnuki,
weki rozdaje,
od nas dużo czułości dostaje.
Dziś z rodziną i przyjaciółmi
spędza czas, świętuje,
bo najlepiej z nami się czuje.

*Z okazji osiemdziesiątych urodzin
mojego taty Józefa Bedyńskiego
Mariola Wiewiór
Jesień 2016*

KLOCKI

podłużne, okrągłe,
małe, większe, kwadratowe,
wszystkie drewniane,
jedne stare, drugie nowe.
Zbuduję z nich pociąg,
pojadę daleko,
wsiadaj szybko babciu,
jesteśmy nad rzeką.
Teraz most zbuduję,
długi, kolorowy,
nie wysiadaj babciu,
zobacz już gotowy.
Zatrzymamy się na chwilę,
popłyniemy łódką,
widzisz rybki i kamyki,
teraz siedź cichutko.
Garaż też jest fajny,
a w nim auta cztery,
motocykl i taczka
oraz dwa rowery.
A na koniec może
zrobię wieżę nową,
Ty wejdiesz wysoko,
będziesz mą królową.

*Zabawy babci Marioli z wnukiem Szymusiem
Wakacje 2016 / Mariola Wiewiór*

NIEŚĆ MIŁOSIERDZIE

Śpieszmy się póki:
 serce woła,
 dusza płakać umie,
 rozum dobro podpowiada,
 śpieszmy się:
 pocieszać strapionych,
 przebaczać winnym,
 nawoływać zmęczonych,
 śpieszmy się:
 nieść wiarę,
 miłować,
 służyć i szukać.
 Śpieszmy się czynić Miłosierdzie.

*Polska. Światowe Dni Młodzieży 2016
 Mariola Wiewiór*

ODDECH JESIENI

Kwiatów mniej kwitnie niż wczoraj,
 letnie zapachy odchodzą,
 milkną ptaków trele
 i mgła się snuje nad wodą.
 Cicho szeleszczą liście,
 Ziemia oddycha inaczej,
 pachną jabłka, śliwy,
 efekty naszej pracy.
 Nabrzmałe liście winogron
 spadają prosto do ust,
 czy to już przeszło lato?
 oddech jesieni tuż, tuż.

Mariola Wiewiór

JESZCZE RAZ

Obiecay być zawsze przy mnie,
 podaj rękę na zgodę,
 obsyp czerwonymi różami,
 pokaż piękną przygodę,
 zaproś do siódmego nieba,
 zaprowadź do pachnącego ogrodu,
 włóż młodzieńcze okulary,
 dotknij mego serca jeszcze raz.

Maj 2016 Mariola Wiewiór

PO LATACH

Gdybyś Ty mamó widziała
 nasze głowy siwizną oprószone,
 nasze rodziny, pracę
 i oczy wciąż w Ciebie wpatrzone.
 Gdybyś Ty mamó wiedziała,
 jak chcemy podzielić się z Tobą,
 rozwojem dzieci i wnuków,
 ich mądrością i urodą.
 Gdybyś Ty mamó zechciała,
 porozmawiać przy kawie z nami,
 o przyrodzie, historii, polityce,
 na trawie, pod wiśniami.
 Gdybyś Ty mamó słyszała
 nasze do Ciebie wołanie,
 naszą tęsknotę i żal
 i wieczne wspomnianie.
 To byś się choć przyśniła,
 na chwilę twarz pokazała,
 to byś do nas przybyła,
 z nami śmiała się i płakała.

*W 12. rocznicę śmierci
 Heleny Bedyńskiej, mojej mamy
 Mariola Wiewiór
 7 sierpnia 2016*

ŻYCZENIA

Aby Cię nogi jak sarenkę niosły,
 oczy świeciły jak poranek wiosny,
 ręce pracowały za dwoje,
 serce kochało mocno
 i otwierało dla ludzi swe podwoje.
 Przeżyj sobie pięknie chociaż ze sto lat,
 ale tak, by na Ciebie patrzył z podziwem ten świat.
 A jak wspomnisz babcię Mariolę
 żebyś pamiętała,
 że uwielbiała bawić się z Tobą,
 a ten wierszyk właśnie dla Ciebie napisała.

*Z okazji pierwszych urodzin Paulinki, mojej wnuczki.
 2 sierpnia 2016 / Mariola Wiewiór*

***

Nie lubię rano wstawać,
Wolę zostać w objęciach nocy,
Niech sen mnie otuli,
Jak siedem puchatych kocy

Nie lubię, gdy coś mi każą,
Mówią co wolno, co trzeba,
Lepiej mieć wolną głowę,
Niech myśli lecą do nieba

Lubię mieć czas na kawę,
Czas na myśli leniwe,
Myśli płyną jak rzeka,
I wszystko jest możliwe

Chciałabym spać do późna,
Mieć czas na swoje sprawy,
Lecz rano wstaną dzieci,
No i koniec zabawy.

Renata Kisiel

DROBNE RADOŚCI

Gdy słońce świeci w oczy
Świat staje się uroczy.
Ciepłe promienie na twarzy
To jest o czym każdy marzy,
I jeszcze piaszczysta plaża,
Czemu tak rzadko się zdarza
Czuć piasek pod bosą stopą?

Gdy ptak mi śpiewa piosenki
Wsluchuję się w te dźwięki
I myślę, jaką ta ptaszyna
Historię snuć zaczyna,
O czym mi dziś opowie...
A śpiewaj sobie na zdrowie,
Ja słucham cię z radością.

Gdy widzę kwiatów płatki
Podziwiam kształt ich gładki
I zapach co odurza,
Chętnie się weń zanurzam.
Tak lubię wachać kwiatki:
Bzy, róże, no i bratki.
Ach, bukiety dostawać co dzień.

Wystarczy spojrzeć uważnie,
Zmysłem wodze puścić odważnie,
By dostrzec piękno natury,
Nad morze pojechać, czy w góry
I chłonąc te cuda jak gąbka,
Tajemnic uchylić choć rąbka
I tak trwać w zachwycie
Jak długo?
Przez całe życie.

Renata Kisiel

LIMERYKI

Mówił taki w mieście Łodzi,
Że w robocie mu wychodzi
Nie powiedział co
Jest mi głupio bo,
Mam pogardę dla niego lub podziw.

A innemu w mieście Łodzi,
Znów interes nie wychodził.
Tylko raz wyszedł paskudnie,
Przy ludziach w samo południe,
Ale tu nie o to chodzi.

Rolnik ze wsi Wody Żłote,
Robił wciąż krecią robotę.
On taki był
Że zawsze rył,
A najbardziej rył w sobotę.

Jedna taka spod Kraśnika,
Utkąła płachtę na byka.
Do męża ją stosowała,
Ponieważ byka nie miała
Na imię miała Ludwika.

Inny ze wsi Kostomłoty
W toku wygrał tysiąc złotych
Kupił se pianino,
Stare, które ino
Grało „wlażyły koty na płoty”

Jeden znów spode wsi Kopy,
Nie chciał wejść do Europy.
Mówili tacy, co stali:
Pługi będą zabierali,
Bez roboty będą chłopy.

Inny ze wsi Odolany,
Na posła chciał być wybrany.
Przebrał się za snopek słomy,
Raz był żółty, raz zielony
I wygrał nierozpoznany.

Kazimierz żył w Suchedniowie,
Co to przełamał się w sobie.
Duże głązy w małe łamał,
Przysięgę małżeńską złamał,
Wreszcie złamał nogi obie.

Bogumił Szumielewicz

WIOSNA NA WESOŁO

W drugiej dekadzie kwietnia w CKR odbył się wieczór literacki pt. „Wiosna na wesoło”.

Członkowie klubu „Kaliopie”: Tadeusz Strzelczyk, Bogumiła Kędziora (Szabel), Ewa Adamczyk i Mariola Wiewiór prezentowali swoje ciepłe, wiosenne utwory.

Piękne piosenki o miłości wyśpiewał zespół „Seniorki” przyakompaniamencie p. Piotra Piskorza. Kłaniamy się nisko wysublimowanej publiczności.

*Prowadząca spotkanie
Mariola Wiewiór*

DROGA

Wąska i kręta, miejscami wyboista lub grząska, ciągnie się od horyzontu po horyzont. Najstarsi nie wiedzą gdzie się zaczyna, ani gdzie kończy.

Daleko pojawił się maleńki ruchomy punkcik.

Był tak mały, jak ziarenko piasku unoszone wiatrem. W miarę pokonywania drogi nabierał sił, a jego ruchy stawały się rytmiczne i dostosowane do nierówności, po których stąpał z mozołem. Pozostał nadal ziarenkiem.

Droga nie była łaskawa. Teren wymuszał ostrożność.

Zakręty i pętle wymagały szybkich decyzji, aby nie zboczyć z obranego szlaku i nie tracić sił na ponowne przebycie pokonanego odcinka. Pójście na skróty nie wchodziło w rachubę.

Podążał uparcie przed siebie. Były inne szlaki, po których w różnych kierunkach przesuwały się inne punkty. Bywały odcinki, którymi szli razem lub obok siebie, jednak każdy miał swoją własną drogę do przebycia. Instynkt podpowiadał szlaki łatwiejsze, ale postanowił nie zbaczać z drogi przypisanej mu przez los. Mijały dni i zmieniały się pory roku, a ona zdawała się nie mieć końca. Szedł dalej, ale częściej przystawał odpocząć i zebrać siły do dalszej wędrówki.

Miał pewność, że tam dotrze. Był tak utrudzony, że inne szlaki zbiegające się z jego drogą i prowadzące w tym samym kierunku, nie wzbudzały zainteresowania. Nad horyzontem dostrzegł jasną poświatę, nowe kształty i nierówności. Oczy nie mogły jednak rozróżnić szczegółów.

Wiedział !.

Podąża właściwą drogą.

Przekroczył próg horyzontu.....

***

Obok książek do swej teczki
wcisnął Grzesio dwie bułeczki.

Żadnej w papier nie zawinął,
bo mu nagle papier zginął.

Dzień był ciepły, w teczce ciasno,
wypłynęło z bułek masło.

I na książkach gęsty tłuszcz
zrobił tysiąc plam - i już.

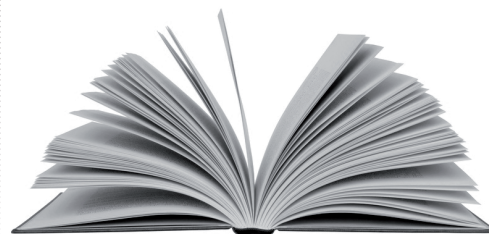
Gdy to ujrzał Grześ, to zbladł:

- Co ja teraz będę jadł?!

Rzekł mu Tomek: - To jest jasne.

Książki, Grzesiu, książki z masłem!

Tadeusz Strzelczyk

Tadeusz Strzelczyk

POŻEGNANIE TADEUSZA KSIĄŻKA

W imieniu Klubu Literackiego „Kaliopie” w Raszynie pragnę wyrazić smutek i żal z powodu odejścia naszego kolegi – poety Tadeusza Książka, który pozostanie w naszej pamięci jako człowiek spolegliwy tj. taki na którym można było polegać, bo wyróżniał się wielką pracowitością, dobrocią, serdecznością, życzliwością wobec wszystkich, nade wszystko rodziny. O swej miłości do żony, dzieci, wnuków wiele słyszeliśmy. Nas swoich kolegów po piórze, także darzył serdeczną przyjaźnią, którą na różne sposoby objawiał i tak słonecznie się uśmiechał, że czuło się ciepło i bliskość jego obecności, dlatego serdecznie żałujemy, że odszedł.

Pozostaje nam skromne pożegnanie, smutek w sercach, dotkliwe poczucie straty kogoś, kto ubogacał życie swoją skromną, ale wymowną obecnością i pięknym życiem. Niech Pan Bóg ma Go w swojej opiece.

Członkowie Klubu Literackiego „Kaliopie”

Spotkanie klubu, 27 maja 2009 r.

Wieczór poetycki pt. „Warto się czasem zatrzymać”, 19 lutego 2010 r.

WIERZBA

Stoi nad woda wierzba
starością przechylona
Przygląda się w lustrze wody.
Wspomina dawne dzieje
i wiatrowi opowiada
o ludziach, których poznała.
Ich życiowe przygody...
Raz mówiła o rybaku,
który łowił ciągle ryby.
Kiedyś przyszedł z siekierką
ściął stare konary,
wiedział, że po nich odrosną
gałęzie zielone, młode.
Kiedy w dni upalne słońce
mocno przygrzewało
rybak i każdy kto zmęczony,
szukał cienia i ochłody.
Mijały lata, czas życie
zmieniał, także losy rybaka,
bo już od dawna nie przychodził,
nie łowił ryb, w cieniu wierzby
nie przysiadł, nie patrzył
tęskliwie w lustro wody...

Tadeusz Książek

